

власти, утврђује правила по којима ће се владати. Кнез поставља председника Државног савета али и нове државне саветнике (совјетнике) чији број није био сталан па је тако имао уплива на рад овог тела и могао да издејствује одлуке које му одговарају. Трећи чинилац у организацији српске државне власти по овом Уставу је била Народна скупштина, с тим да је била другоразредни орган јер није била законодавно тело, није доносила законе нити је делила законодавну власт са кнезом и Државним саветом. Она се састојала од сто одабраних чланова из свих делова Кнежевине Србије и није доносила законе, већ је имала пореско-финансијска права и њен главни посао је био утврђивање (увођење) пореза јер се никакав данак није могао да уведе без њене сагласности. Да је Сретењски устав наликовао на модерне европске уставе, види се и по томе што је имао и посебан одељак о људским правима под називом „Општенародна права Србина“. Поред гарантовања оних права утврђених по стандардима напредних земаља и устава тог доба, постојала су, призната су и нека која одговарају специфичности Србије и њеног развоја. Најважније тековине и основне уставне гаранције се тичу признања једнакости грађана пред законом али и личних слобода и њихово гарантовање у поступку гоњења, притварања, држања у затвору и кажњавања. Од личних права Устав гарантује и право насељавања, односно исељавања са покретном имовином у друге делове турског царства као и у стране земље а извесну специфичност па и оригиналност представља право Србина да бира начин свог живљења под условом да он није на општенародну штету. Осим личних права, Сретењски устав не предвиђа нека друга, пре свега политичка, а од економских права гарантује само неприкосновеност приватне имовине чије се угрожавање сматра нарушавањем општенародне безбедности и која се само изузетно („на општенародну ползу“) може ограничити, односно одузети. Иако је написан по узору на савремене уставе, Сретењски устав је кратко трајао па је тако под притиском Русије и Аустрије, Турска приволела Милоша да га опозове. као изузетно слободоуман за оно време.

2. Устав Србије од 1838. (Турски устав)

Крах Сретењског устава, највише због притиска великих сила (Аустрије и Русије), ишао је на руку јачању турских позиција у Србији и јачем везивању Србије за Турску. Након укидања Првог српског устава, Турска је реаговала тако што је султановим хатишерифом (децембра 1838)